

Arrest

nr. 297 621 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag die verzoeker, zijn ouders en de andere meerderjarige kinderen van het gezin op 15 juli 2021 hadden ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk. De motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2021 werd ingediend door :

*B., L. (R.R. *)*

Geboren te Obiliq op 20.04.1962

*+ partner: B., H. (R.R. *)*

Geboren te Obiliq op 01.10.1974

+ 3 meerderjarige kinderen:

*- B., K. (N° R.N. *), Geboren te Pristina op 25.01.1998*

*- B., R. (R.R. *), Geboren te Pristina op 01.08.1996*

*- B., S. (R.R. *), Geboren te Pristina op 22.01.2000*

Nationaliteit: Kosovo

*Adres: **

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 02.08.2010 dienden betrokkenen een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 14.09.2011 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 22.11.2011 werd de aanvraag afgesloten voor de heer B. L. met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand voor moeder en kinderen en iets minder dan 1 jaar en 4 maanden voor de heer B. L– was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkenen verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter hebben ingediend. De eerste aanvraag was op 16.11.2010. Op 05.04.2012 werd deze gegrond verklaard. De drie volgende aanvragen, namelijk op 09.12.2010, 14.02.2011 (beide voor het hele gezin) en 14.02.2011 (voor de ouders en B. R.), werden allen zonder voorwerp afgesloten, dit op 07.11.2012, 07.11.2012 en 07.11.2012. Op 15.04.2013 werd de verlenging aangevraagd van het BIVR. Deze werd geweigerd op 03.05.2013 en 06.05.2013. De volgende aanvraag, op 07.06.2013, werd ongegrond verklaard op 21.11.2013.

Op 22.01.2014 diende het hele gezin een nieuwe aanvraag in. Deze werd op 17.02.2014 onontvankelijk verklaard. Er volgden nog 8 aanvragen voor het hele gezin, waarvan 6, respectievelijk ingediend op 23.04.2014, 23.12.2015, 24.02.2017, 22.08.2018, 12.05.2019 en 13.09.2019, onontvankelijk werden verklaard, dit respectievelijk op 16.06.2014, 15.06.2016, 09.03.2017, 22.10.2018, 07.06.2019 en 23.12.2019. Twee andere aanvragen, op 01.10.2014 en 31.03.2017, werden ongegrond verklaard op 12.01.2015 en 14.02.2018. De aanvragers dienden nog op 06.11.2020 een aanvraag in waarbij deze afgesloten werd op 22.04.2021 als zijnde onontvankelijk. Tot slot dienden B. K. en B. S. een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van art. 9bis, dit op 10.09.2019. Deze werd op 22.06.2020 onontvankelijk verklaard.

Betrokkenen halen aan omwille van ernstige problemen, waardoor hun fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast, hun herkomstland te hebben ontvlucht. Doch leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te

leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen hun opgebouwde banden aan, zowel met België als met Belgen. Ze verklaren verschillende banden te hebben opgebouwd met hun burens, vrienden en kennissen alsook klasgenoten. Ter staving leggen zij diverse handtekeningen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze handtekeningen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengen. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat de heer B. L. en mevrouw B. H. ruim 48 en 36 jaar in Kosovo hebben verbleven, alsook B. K. (12 jaar), B. R. (14 jaar) en B. S. (10 jaar), en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

B. S. verklaart dat hij getrouwd is met mevrouw M. D. (ov: *), dewelke over een legaal verblijf beschikt, en dat zij samen twee kinderen hebben, nl. M. M. en M. L. (ov: *), geboren op 03.12.2019 en 02.03.2018, dewelke eveneens legaal in België verblijven. Echter betrokkene legt geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat hij de biologische en/of wettelijke vader is van de kinderen. De geboorteakten van de kinderen die betrokkene bij onderhavige aanvraag voegt, vermelden enkel de moeder van de kinderen. Betrokkene zelf wordt er niet op vermeld als vader en verder laat hij na om eventuele erkenningsakten voor te leggen. Bijgevolg is de biologische en/of wettelijke afstamming van betrokkene met de kinderen absoluut niet bewezen. Betrokkene legt eveneens geen trouwakte voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren om deze beweringen te staven. Het feit dat betrokkenen op hetzelfde adres wonen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de schending van art. 8 EVRM in verband met de relatie en kinderen kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

De heer B. S. verklaart dat zijn kinderen niet naar school zouden kunnen gaan indien ze mee moeten reizen en daar niet naar school kunnen omdat ze de taal niet machtig zijn. Echter, de kinderen zijn niet verplicht mee te gaan naar Kosovo. Er is geen bewijs van verwantschap in de onderhavige aanvraag. Bovendien gaat het om een tijdelijke scheiding zodat de heer B. S. zich in regel kan stellen met de immigratiewetgeving. Tot slot kan er gebruik gemaakt worden van de hedendaagse communicatiemiddelen om contact te houden.

Betrokkenen verklaren twee zoons/broers te hebben die legaal op het Belgische grondgebied verblijven, namelijk de heer B. E. (ov *) en de heer B. E. (ov *), die beiden getrouwd zouden zijn met iemand die de Belgische nationaliteit heeft en waarmee ze kinderen hebben. Ter staving leggen zij een kopie voor van de identiteitskaart van hun schoondochters. Zij menen dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de

aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoons. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (Vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Wat de broers betreft dient te worden opgemerkt dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun familieband voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun broers.

De heer B. L. en mevrouw B. H. verklaren hun rol als grootouders met plezier op te nemen, een hechte band te hebben met hun kleinkinderen en meermaals in te staan voor de zorg van hun kleinkinderen. Verder zouden de heer B. R., K. en S. een hechte band hebben met hun broers en diens echtgenotes en kinderen, waarbij ze met plezier de rol van nonkel op zich nemen en bij momenten instaan voor de zorg van hun neefjes en nichtjes.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkenen leveren echter geen concrete bewijzen dat zij met de broers/kleinkinderen/neef en nichtjes daadwerkelijk een gezin vormen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De heer B. L. en mevrouw B. H. verklaren op leeftijd te zijn en de zorgen van hun familieleden nodig te hebben. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat zij mantelzorg zouden nodig hebben. Verder beweren betrokkenen dat het richten van de aanvraag vanuit het land van herkomst voor te veel ongemakken zou zorgen omwille van hun hoge leeftijd. Echter, ze tonen niet aan welke ongemakken ze bedoelen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder beweren betrokkenen dat het richten van de aanvraag vanuit het land van herkomst voor te veel ongemakken zou zorgen voor de heer B. R. en dus onmogelijk is omwille van de gezondheidsproblemen waarmee hij kampt. Ter staving werd een medisch attest toegevoegd dd. 05.05.2021. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het uit dit medisch attest niet af te leiden is dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat dit medisch attest en de medische problematiek reeds ten gronde werden onderzocht in het kader van zijn aanvraag art. 9ter. Deze aanvraag werd echter ongegrond verklaard op 14.02.2018, hem betekend op 26.02.2018. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkene's medische toestand dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van zijn aanvraag art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkene zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer.

Betrokkenen verklaren dat een terugkeer een trauma in het leven van de kleinkinderen zou veroorzaken, aangezien zij dan hun oma en opa zouden moeten missen. Ook verklaren ze dat als de heer B. S. dient terug te keren, dit nefaste gevolgen zou hebben voor zijn kinderen, waaronder een trauma en dat ze het zouden zien als verlating. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden. Bovendien leggen zij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat de kleinkinderen van betrokkenen en de kinderen van de heer B. S. een trauma zouden oplopen indien zij terug moeten keren naar het herkomstland, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien dient herhaald te worden dat het om een tijdelijke scheiding gaat om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en dat ze nog steeds contact kunnen houden dankzij moderne communicatiemiddelen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de scholing van de nu meerderjarige zonen betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig zijn en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun zonen als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen hun meerderjarige zonen op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om hun studies hier verder te zetten.

Betrokkenen verklaren dat hun centrum van belangen hier is opgebouwd. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun centrum van belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen halen het coronavirus aan. Echter, het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Verder dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat de coronapandemie een wereldwijd fenomeen is, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengt, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Tot slot tonen betrokkenen ook niet aan dat zij tijdens de reis de nodige hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in het land van herkomst. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Kosovo geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen aangezien zij verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist zijn. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen.

Betrokkenen verklaren dat de Staatssecretaris onmiddellijk positief mag én kan beschikken omdat de publieke belofte werd bevestigd om deze criteria te blijven toepassen in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de overheid. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkenen aanhalen waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zouden moeten verkrijgen, nl. hun integratie, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Immers, de elementen betreffende de integratie (dat betrokkenen een onafgebroken verblijf kennen sinds 2010, de sociale bindingen met België, dat de heer B. L. en mevrouw B. H. een aardig mondje Nederlands en Frans kunnen, dat de kinderen in België zijn opgegroeid waardoor ze de taal kunnen, dat de kinderen een opleiding hebben gevolgd, de werkbeloftes en arbeidsovereenkomsten, de vrienden- en kennissenkring, hun inzet om zich te integreren op sociaal en economisch vlak, de schooldocumenten, het certificaat opleiding winkelhulp van de heer B. K., de werkbelofte voor de heer B. R. als bezorger bij Domino's Pizza Tongeren, de werkbelofte voor de heer B. K. en B. S. bij Kaplan BV, het verinnerlijken van de taal zeden en gewoonten, dat ze zich de Belgische samenlevingsvormen in hoge mate eigen hebben gemaakt op economisch en sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Aan verzoeker wordt vervolgens "het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving", met de volgende redengeving:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan kinderen te hebben. Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen neer waarbij hij aantoont dat hij momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen worden uiteengezet als volgt:

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2) Schending van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1,1°.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is. Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Verzoeker haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoeker gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verzoeker samen met zijn ouders en broers onafgebroken in België heeft verbleven. Dat hij in die tijd zijn centrum van belangen heeft opgebouwd op het grondgebied. Dat hij zich uitermate heeft ingezet om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Dat verzoeker dan ook is overgegaan tot verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en bijgevolg België als zijn thuisland beschouwt.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat hij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoeker komt. Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoeker. Dat de integratie van verzoeker belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker gedurende de behandeling van zijn aanvragen ondertussen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoeker de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 Oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling

dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat verzoeker samen met zijn ouders en broers in België heeft verbleven.

Dat hij een belangrijke rol speelt in het leven van zijn familie.

Dat hij een hechte band heeft met zijn broers, diens echtgenotes en hun kinderen.

Dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft. Dat een nierdialyse lopende is. Dat een terugkeer voor verzoeker dan ook onmogelijk is.

Dat verwerende partij stelt dat dit niet wordt aangetoond. Dat verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij echter stelt uit het medisch attest niet blijkt dat reizen niet mogelijk is voor de heer B. R.. Dat verwerende partij echter onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de situatie.

Dat verwerende partij verwijst naar een vorige aanvraag 9ter. Dat dit echter geen motivering is voor de beslissing. Dat de situatie kan veranderd zijn en verwerende partij enkel met de huidige situatie rekening kan houden. Dat verwerende partij dit niet heeft gedaan en dus onvoldoende motiveert.

Dat verwerende partij stelt dat er geen reisverbod meer is omwille van corona. Dat verwerende partij echter de situatie van op het moment van de aanvraag moet bekijken. Dat verwerende partij dit niet heeft gedaan en haar beslissing dus onvoldoende motiveert.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 September 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot zijn sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

- 2) *Schending van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. *Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn ouders, broers, diens echtgenotes en hun kinderen, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker. Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft.

Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van betrokkenen zullen leiden.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft. Dat hij in die tijd zijn centrum van belangen heeft opgebouwd op het grondgebied. Dat hij zich uitermate heeft ingezet om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Hij heeft een duurzame relatie met zijn vrouw en hij heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die bereid zijn hem te steunen en te helpen. Dat verzoeker dan ook is overgegaan tot verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en bijgevolg België als zijn thuisland beschouwt.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoeker echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die supérieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker.

Dat verwerende partij niet voldoende motiveert waarom zijn sociale binding in België geen bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Dat duidelijk blijkt dat verzoeker een band heeft met zijn ouders, zijn broers, diens echtgenotes en hun kinderen.

Dat hij een belangrijke rol speelt in het leven van zijn familie.

Dat verwerende partij niet motiveert waarom deze band niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Dat verwerende partij stelt dat er geen bewijs wordt geleverd dat zij een gezin vormen. Dat verwerende partij echter geen enkele motivering geeft voor haar beslissing.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België. Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 September 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot zijn sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

3) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RW n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, zijn integratie en de aangehaalde middelen van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land om zijn situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat, waar verzoeker zich slechts uitdrukt in algemene bewoordingen en zonder duidelijk aan te geven welke van de bestreden beslissingen hij viseert, hij de Raad niet toelaat deze vage gemeenplaatsen te onderzoeken.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker stelt dat hij de vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid en betoogt dat deze moet worden beoordeeld op het moment van de aanvraag, maar dat niet is gekeken naar zijn specifieke situatie.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing in verschillende alinea's wordt ingegaan op verzoekers vrees dat zijn fysieke vrijheid en integriteit dreigen te worden aangetast en op de aangevoerde vermeende schending van artikel 3 van het EVRM in het algemeen. In essentie wordt gesteld dat beweringen daarover niet volstaan en dat een begin van bewijs moet worden neergelegd. Specifiek wat betreft verzoekers gezondheidssituatie, wordt erop gewezen dat uit het door hem neergelegde medisch attest niet blijkt dat hij niet kan reizen, dat de medische problematiek zoals die blijkt uit het attest reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat ook de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM werd onderzocht en dat de ambtenaar-geneesheer geen schending vaststelde bij terugkeer naar het land van herkomst zodat de voorgelegde medische elementen geen andere beoordeling wettigen.

Verzoeker stelt dat een nierdialyse lopende is en dat een terugkeer dus onmogelijk is, dat de verwerende partij, die stelt dat uit het medisch attest niet blijkt dat reizen niet mogelijk is, onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar zijn situatie en dat de verwijzing naar zijn vorige aanvraag geen motivering is, nu de situatie kan veranderd zijn en de verwerende partij enkel met de huidige situatie rekening kan houden, hetgeen zij niet heeft gedaan.

De Raad wijst erop dat ten tijde van de bestreden beslissing reeds twaalf aanvragen waren ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dat in het kader van de beoordeling ten gronde de verwerende partij reeds had vastgesteld dat verzoeker, nierdialysepatiënt, kan reizen en dat er een kwaliteitsvolle niervervangende therapie beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Verzoeker stelt dan wel dat de situatie "kan" veranderd zijn, maar toont dit op geen enkele wijze aan. In tegendeel, hij wijst er zonder meer op dat een nierdialyse lopende is, hetgeen zoals reeds gesteld, reeds in de beoordelingen inzake zijn medische regularisatieaanvragen werd betrokken. Verzoeker toont dus niet met concrete argumenten aan dat de motivering inzake zijn gezondheidstoestand kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Ten overvloede kan er overigens nog op worden gewezen dat ook een dertiende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 15 juni 2023, onontvankelijk werd bevonden bij beslissing van 4 juli 2023 omdat de daarin ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in eerdere aanvragen.

Verzoeker wijst op zijn langdurige verblijf in België, zijn integratie op sociaal en economisch vlak en het feit dat hij het centrum van belangen in België heeft opgebouwd. Hij stelt dat dit elementen zijn die zowel bij de gegrondheid als bij de onontvankelijkheid van de aanvraag kunnen worden betrokken omdat van hem niet kan worden verwacht dat hij na zoveel jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer. Hij is van oordeel dat het hier dus wel degelijk om buitengewone omstandigheden gaat waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Deze argumentatie raakt aan de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, beroept verzoeker zich zowel op zijn privéleven als het familieleven zijn broers, diens echtgenotes en hun kinderen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst erop dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij hun gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). De Raad benadrukt verder dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Dit geldt des te meer nu verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf en hij er dus niet op kon vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en zich bewust moest zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet hij dus blijk geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. Hij moet dus aantonen dat hij in België een familie- en/of privéleven heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen.

Waar verzoeker zich beroept op zijn familieleden met zijn broers, diens echtgenotes en hun kinderen, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de banden tussen meerderjarige broers slechts onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM als bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze banden voldoende hecht zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen doen gelden, wordt dus wel degelijk gemotiveerd waarom deze band niet onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Wat het privéleven van verzoeker betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit de door hem voorgelegde stukken niet blijkt dat de sociale banden die hij hier heeft opgebouwd zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert en niet een definitieve scheiding zodat geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM en dat de door verzoeker opgebouwde banden in België niet kunnen worden vergeleken met deze in het land van herkomst. Verder wordt ook gesteld, wat zijn verklaring dat zijn centrum van belangen hier is opgebouwd betreft, hij niet aantoont dat dit een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag onmogelijk zou maken.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat aldus wel degelijk rekening werd gehouden met de familiale en sociale belangen waarop verzoeker zich beroept enerzijds, en dat deze laatste weliswaar aangeeft het niet eens te zijn met de verwerende partij, doch niet in concreto aantoonde dat diens standpunt niet correct of kennelijk onredelijk is anderzijds. Waar hij in het algemeen nog stelt dat zelfs een tijdelijke terugkeer een halt toeroept aan zijn integratie en een terugkeer van verschillende maanden niet proportioneel is, herhaalt de Raad dat volgens het EHRM staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland en dat verzoeker geen bijzondere afhankelijkheid ten opzichte van zijn familieleden of sociale contacten in België heeft aangetoond.

Ter zake mag er ook niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoeker is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en zich in regel stelt en aanvraagt om gemachtigd te worden tot een verblijf in België. In dat geval moet de verwerende partij deze aanvraag onderzoeken. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden –bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen, zoals de verwerende partij ook heeft aangegeven in de eerste bestreden beslissing.

Verder kan, in het kader van de huidige vordering, niet vooruit worden gelopen op een eventuele toekomstige beslissing over een verblijfsaanvraag. Indien de aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan verzoeker desgewenst tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat een tijdelijke terugkeer niet kan zonder een schending van artikel 8 van het EVRM te veroorzaken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond. De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, indien niet blijkt dat een terugkeer met het oog op het indienen van een verblijfsaanvraag een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen, de elementen van langdurig verblijf en integratie niet als een buitengewone omstandigheid aan te nemen en te stellen dat ze pas in de gegrondheidsfase zullen worden behandeld.

Verzoeker stelt verder ook dat de verwerende partij, waar zij stelt dat het reisverbod ten gevolge van het coronavirus intussen is opgeheven zodat dat geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, zich had moeten stellen op het moment van de aanvraag. Ook op dit vlak kan hij niet worden gevolgd. De verwerende partij mag het actueel karakter van de in de aanvraag aangevoerde elementen nagaan en rekening houden met de situatie zoals die zich voordoet op het ogenblik dat zij de beslissing neemt.

Verzoeker richt zich ook tegen dit motief:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Hij betoogt dat bevestigd werd dat deze instructie de facto nog wordt toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatie-aanvraag. Ter zake verwijst de Raad naar wat verderop in de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Betrokkenen verklaren dat de Staatssecretaris onmiddellijk positief mag én kan beschikken omdat de publieke belofte werd bevestigd om deze criteria te blijven toepassen in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de overheid. De Staatsecretaris heeft effectief een discretionaire bevoegdheid en dit wordt tot op heden nog steeds toegepast, doch er dient opgemerkt te worden dat de redenen die betrokkenen aanhalen waarom zij, in die context, een verblijfsmachtiging zouden moeten verkrijgen, nl. hun integratie, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.”

Inderdaad, in de mate dat verzoeker met zijn verwijzing naar de instructie zou willen voorbijgaan aan de wettelijke voorwaarde dat vooreerst buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond die hen toelaten de aanvraag op ontvankelijke wijze in België in te dienen, kan dit uiteraard niet worden toegelaten.

Verzoeker voert verder aan dat er, omwille van de behandelingsduur van de aanvraag, een algemeen gedoogbeleid moet worden gevoerd jegens hem, dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten en dat hij op zijn minst gedoogd moet worden in afwachting van de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij gaat daarmee echter voorbij aan het gegeven dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, dat de Vreemdelingenwet geen termijn bepaalt voor het behandelen van een aanvraag op grond van artikel 9bis en dat hij niet aantoonst dat hij louter omwille van de behandelduur van een aanvraag een verblijfsmachtiging kan krijgen. Wat verzoeker in wezen vraagt is dat de Raad zou voorbijgaan aan de wettelijke voorwaarde om buitengewone omstandigheden aan te tonen opdat de aanvraag in België zou kunnen worden ingediend en niet, zoals de regel het voorschrijft via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Hierop kan uiteraard niet worden ingegaan. Tot slot moet er nog op worden gewezen dat ter terechtzitting niet is gebleken dat verzoeker inmiddels, hangende het geding, gedwongen zouden zijn verwijderd.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, stelt verzoeker ten slotte dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat hij in het Rijk verbleef zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure, en dat verder geen onderzoek werd gedaan naar zijn situatie en onvoldoende rekening werd gehouden met alle beschikbare elementen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker daarmee niet aannemelijk maakt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet op deugdelijke wijze tot stand is gekomen. In eerste instantie blijkt dat niet alleen toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum, maar dat het bevel ook een motivering bevat inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens dewelke bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de verwerende partij rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker maakt niet aannemelijk op welk vlak het bestreden bevel niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het argument dat er slechts een wetsartikel wordt vermeld kan na een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing worden ontkracht. Verder moet er nog op worden gewezen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten pas werd genomen nadat werd beschikt op de aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoeker werd ingediend en waarin werd geoordeeld over de vraag of hij aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst, quod non. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat deze beoordeling gebreken vertoont, zodat hij niet aannemelijk maakt dat niet voldoende rekening is gehouden met alle beschikbare elementen, temeer nu hij dit wel beweert, doch niet concreet maakt.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de middelen niet gegrond zijn. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij aan het licht gebracht.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig novembertweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS